

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudkyň Barbary Pořízkové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **E. D.**, zast. Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2015, čj. CPR-3950-2/ČJ-2015-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 11. 2016, čj. 32 A 46/2015-44, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek spočívající v tom, že až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se pozastavují účinky rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 16. 1. 2014, čj. KRPB-251910-25/ČJ-2014-060026-SV, ve spojení s rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 22. 4. 2015, čj. CPR-3950-2/ČJ-2015-930310-V237.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 16. 1. 2014, čj. KRPB-251910-25/ČJ-2014-060026-SV, ve spojení s rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 22. 4. 2015, čj. CPR-3950-2/ČJ-2015-930310-V237 bylo žalobci (dále jen „stěžovateli“) podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Z rozhodnutí vyplývá, že stěžovatel pobýval v ČR na základě víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění do 2. 11. 2012, jeho žádost o udělení nového víza byla dne 28. 2. 2014 zamítnuta. Následně, dne 25. 9. 2014 byl stěžovateli vydán výjezdní příkaz, přičemž tento den považuje žalovaná za jako poslední den oprávněného pobytu stěžovatele na území České republiky. Od 26. 9. 2014 do 14. 10. 2014 tedy pobýval na území ČR bez platného víza, což bylo důvodem pro vydání žalobou napadených rozhodnutí. Dobu, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, žalovaná stanovila na šest měsíců.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalované Krajský soud v Brně zamítl.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou blanketní kasační stížnost, s níž spojil i návrh na přiznání odkladného účinku. Závažnou újmu spatřuje zejména v nemožnosti pobývat na území České republiky. V případě jejího opuštění by neměl možnost v řízení o kasační stížnosti osobně vystupovat a být v kontaktu se svou právní zástupkyní a udělovat jí pokyny. Tímto by bylo porušeno právo na spravedlivý proces, což by ro něj znamenalo značnou újmu. K podpoře svých tvrzení stěžovatel poukázal na usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, čj. 5 As 73/2011-100, a ze dne 23. 8. 2016, čj. 5 Azs 174/2016-20.

[4] Žalovaná k návrhu stěžovatele vyjádřila obecný nesouhlas s automatickým přiznáváním odkladného účinku kasačním stížnostem ve věcech správního vyhoštění cizinců. Ve vztahu ke stěžovateli a případnému dotčení veřejného zájmu v nyní projednávané věci neuvedla žádné konkrétní důvody pro nepřiznání odkladného účinku.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nemá podání kasační stížnosti odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej může přiznat na návrh stěžovatele. Použije přitom přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., dle kterého lze přiznat odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[6] Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 19. 11. 2014, čj. 1 Azs 160/2014-25, konstatoval, že *„[j]e-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, brozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.) netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání“* (srov. též usnesení NSS ze dne 24. 9. 2015, čj. 10 Azs 186/2015-29). Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že v nyní projednávané věci existuje příčinná souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalované, a možným vznikem nepoměrně větší újmy stěžovatele, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Vycházel přitom z tvrzení stěžovatele ohledně porušení jeho práva na spravedlivý proces, které by pro něj odstavovalo značnou újmu. Dotčení práv třetích osob nebylo tvrzeno.

[7] Ve shora citovaném usnesení čj. 1 Azs 160/2014-25 Nejvyšší správní soud dovodil, že *„[p]okud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.“* Důvody uvedené v rozhodnutí o vyhoštění (tedy především pobyt stěžovatele na území České republiky bez platného víza po uplynutí lhůty pro vycestování stanovené rozhodnutím o vyhoštění) dle názoru zdejšího soudu nezakládají žádná bezpečnostní či jiná rizika pro Českou republiku. Setrvání stěžovatele na jejím území do ukončení řízení o kasační stížnosti, která je navíc projednávána v přednostním režimu, nenarušuje žádný důležitý veřejný zájem. Žalovaná neuvedla žádné konkrétní okolnosti, které by ohrožení některého z důležitých veřejných zájmů nasvědčovaly.

pokračování

[8] Za pomoci testu proporcionality bylo třeba dále vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího stěžovateli s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení NSS ze dne 6. 8. 2008, čj. 5 As 17/2008-131, či výše citované usnesení NSS ze dne 19. 11. 2014, čj. 1 Azs 160/2014-26). Na stupnici závažnosti zásahu „podstatný – mírný – nízký“ lze s ohledem na výše uvedené hodnotit újmu způsobenou stěžovateli nepřiznáním odkladného účinku jako podstatnou. Naopak, intenzita narušení veřejného zájmu je v daném případě nízká. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že žalovaná ve vztahu k osobě stěžovatele neuvedla žádné důvody pro nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti. S ohledem na tyto skutečnosti lze proto konstatovat, že nepřiznání odkladného účinku není v daném případě v rozporu s žádným důležitým veřejným zájmem. Tímto je splněna i druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[9] Nejvyšší správní soud po posouzení důvodů uváděných stěžovatelem dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. jsou splněny; neshledal důvod odchytil se od své dosavadní judikatury. Z těchto důvodů stěžovateli vyhověl a jeho kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

[10] Nejvyšší správní soud připomíná, že odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu, ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho části), k jehož přezkumu se řízení před krajským soudem vedlo (viz usnesení NSS ze dne 6. 12. 2005, čj. 2 Afs 77/2005-96). Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti v této věci se tedy až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem pozastavují účinky rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 16. 1. 2014, čj. KRPB-251910-25/ČJ-2014-060026-SV, ve spojení s rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 22. 4. 2015, čj. CPR-3950-2/ČJ-2015-930310-V237.

[11] Soud však zároveň připomíná, že usnesení o přiznání odkladného účinku může i bez návrhu zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

[12] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu

